

mjr inż. WACŁAW
KRYŃSKI

mjr inż. WACŁAW KRYŃSKI

BOHATER TRZECH WOJEN

KAWALERZYSTA I PUŁKU SZWOLEŻERÓW

ADIUDANT MARSZAŁKA PIŁSUDSKIEGO

ODZNACZONY

ZŁOTYM KRZYŻEM WIRTUTI MILITARI

SREBRNYM KRZYŻEM WIRTUTI MILITARI

HONOROWY

CZŁONEK SITWM

Urodził się 8 sierpnia 1898 roku w Radomiu w wielodzietnej rodzinie Adama i Anny z Majewskich. Do 1914 uczęszczał do gimnazjum w Lubartowie, gdzie ojciec jego prowadził nieme kino. W 1915 roku uciekł z bratem Zygmuntem do Legionów i w Pierwszej Brygadzie służył jako szeregowiec, następnie dowódca sekcji.

W drugiej połowie 1917 roku pod nazwiskiem Wacław Ciesiński pracował jako praktykant rolny w majątku Szczuchowa, działał także w POW. Od 1918 pełnił służbę w I Pułku Szwoleżerów Józefa Piłsudskiego w stopniu podchorążego. Brał udział w wojnie polsko-bolszewickiej. Był ranny pod Mińskiem Litewskim. Za bohaterstwo został odznaczony czterokrotnie Krzyżem Walecznych oraz Krzyżem Virtuti Militari V klasy.

W 1921 r. zdał maturę w Gimnazjum im. M. Reja w Warszawie. Przechodził kolejne awanse na podporucznika, porucznika, rotmistrza; w 1922 ukończył kurs informacji lotniczej, a w 1927 kurs łączności. 2 kwietnia został awansowany na rotmistrza ze starszeństwem z dnia 1 stycznia 1929 roku i 10 lokata w korpusie oficerów kawalerii. Jako rotmistrz od 1 stycznia 1931 był adiutantem ds. specjalnych Józefa Piłsudskiego w Gabinetie Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z zachowaniem przynależności do I Pułku Szwoleżerów. 30 grudnia 1932 został uhonorowany Krzyżem Kawalerskim Francuskiej Legi Honorowej. Wraz z pułkownikiem Karczem opracował „Zarys historii wojennej I Pułku Szwoleżerów Piłsudskiego.

Od 1934 do 17 kwietnia 1937 został odkomenderowany do Szkoły Podchorążych dla podoficerów w Bydgoszczy na dowódcę szwadronu szkolnego z zachowaniem przynależności do I Pułku Szwoleżerów. Również w tym czasie był wykładowcą w Szkole Podchorążych Kawalerii w Grudziądzu.

Awansowany na majora w 1936, został później przeniesiony do Pułku Korpusu Ochrony Pogranicza na dowódcę Dyonu Szkolnego kawalerii Korpusu Ochrony Pogranicza „Niewirków” w Niewirkowie koło Równego. W tym roku otrzymał też Złoty Krzyż Zasługi. 1 września 1939 w Niewirkowie zastała go wojna. Dyon Korpusu Ochrony Pogranicza Niewirków zmobilizowano jako odwód naczelnego Wodza. Wraz z dyonem brał udział w walkach z oddziałem Armii Czerwonej 27 IX 1939 w miejscowości Domaszewo nad Bugiem.

Major Kryński przebił się z dyonem z Niewirkowa przez polesie do SGO „Polesie” (Tuszyn-Susz-Dorażne-Chumań-łachy nad Bugiem). 28 września 1939 Dyon dostał przydział do Podlaskiej Brygady Kawalerii generał Kmicic-Skrzyńskiego (SGO „Polesie” generała Franciszka Kleberga). W składzie Podlaskiej Brygady Kawalerii brał udział w walkach z oddziałami Armii Czerwonej 29-30 IX 1939 pod miejscowością Jabłoń.

W końcowych walkach SGO „Polesie” brał udział wraz z dyonem w walkach z niemiecką 13 Dywizją pancerną. Dyon Korpusu Ochrony Pogranicza Niewirków złożył 6 października 1939 broń jako ostatni w Horodziejszkach. Dowództwo niemieckie salutowało pokonanym. Generał Kleberg przyznał Kryńskiemu Złoty Krzyż Virtuti Militari IV klasy za bitwę, za przebicie się z Niewirkowa.

Krzyż ten przeleżał w Ministerstwie do 1969, gdyż nikt nie poinformował odznaczonego, że dostał ten najwyższy order bojowy. Komuniści przesłali mu order pocztą. Kryński jest jednym z niewielu Polaków dwukrotnie odznaczony Krzyżem Virtuti Militari.

Lata niewoli to najgorszy okres życia Kryńskiego. Osadzony w obozie jenieckim Oflag VII , a w Murnau cierpiał z głodu, bezsilności, tęsknoty za najbliższymi, dowiedział się, że żona z córkami przeżyły, ale stracił wszystko. Dorobek życia został za Bugiem.

Kryński się nie poddawał, uczył się języka, rolnictwa, pomagał innym. W książce „Odrutowane Miasteczko” Józef Kazimierz Kowalski pisał o nim, że koledzy nazywali go „mamą” tak był opiekuńczy, życzliwy, serdeczny, życzliwy.

W marcu 1945 skończyła się niewola, a 19 czerwca rozkazem Dowództwa II Korpusu Polskich Sił Zbrojnych major Kryński wrócił do służby czynnej. Dostał przydział do VI Pułku Pancernego „Dzieci Lwowskich” we Włoszech. Od stycznia 1946 do kwietnia 1947 pełnił służbę jako zastępca dowódcy Pułku w 25 Pułku Ułanów Wielkopolskich w Anglii.

Wreszcie 26 października 1947 wrócił do Polski. Wraz z rodziną zamieszkał w Toruniu. Rozpoczął pracę w rolnictwie, najpierw w cukrownictwie (Centralny Zarząd Plantatorów Burak Cukrowego i Ziemniaka Przemysłowego w Toruniu), a od 1952 do emerytury w 1968 w melioracji (Rejonowe Kierownictwo Robót Wodno-Melioracyjnych w Toruniu). W międzyczasie skończył studia rolnicze w Szkole Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie uzyskując dyplom inżyniera rolnika. Zajmował aż do emerytury stanowisko głównego specjalisty ds. zagospodarowania pomelioracyjnego łąk i pastwisk.

Wiele miejsc w jego życiu zajmowała działalność społeczna. Należał do Związku Zawodowego Pracowników Rolnych, gdzie pełnił wiele funkcji. Pracował aktywnie w NOT, w Stowarzyszeniu Inżynierów Techników Wodnych i Melioracyjnych pełniąc tam wiele ważnych funkcji. Wielce zasłużył się w kształceniu młodych kadr łąkarskich.

W uznaniu zasług w pracy społecznej otrzymał godność Honorowego Przewodniczącego Oddziału Stowarzyszenia Inżynierów Techników Wodnych i Melioracyjnych oraz członka honorowego tego Stowarzyszenia. Ponadto odznaczono go Złotą i Srebrną Odznaką Honorową NOT i wieloma innymi odznaczeniami. Do partii politycznych nie należał.

Zmarł 12.VII.1989 i pochowany został w grobach rodzinnych na cmentarzu staromiejskim św. Jerzego w Toruniu. W małżeństwie zawartym w 1925 z Heleną Bogusławską (herbu Jastrzębiec) miał dwie córki: Annę Teresę, ur. 20.I.1927 i Ewę, ur. 27.I.1931. W Toruniu mieszkał przy ul. F. Chopina 24 m 8 następnie J. Słowackiego 63 m 8.

Odznaczenia:

- **Krzyż Złoty Orderu Virtuti Militari**

- **Krzyż Srebrny Orderu Virtuti Militari
(30 czerwca 1921)**

- **Krzyż Niepodległości (2 sierpnia 1931)**
- **Krzyż Walecznych (czterokrotnie)**
- **Srebrny Krzyż Zasługi**
- **Medal Pamiątkowy za Wojnę 1918-1921**
- **Medal Dziesięciolecia odzyskania Niepodległości**
- **Srebrny Medal za Długoletnią Służbę**
- **Brązowy Medal za Długoletnią Służbę**
- **Państwowa Odznaka Sportowa**
- **Odznaka Strzelecka**
- **Medal 10 Rocznicy Wojny Niepodległościowej
(Łotwa)**
- **Francuska Legia Honorowa**

DYPLOM

U Z N A N I A

nadany

Kol. K R Y Ń S K I E M U WACŁAWOWI

UCHWAŁĄ ZARZĄDU ODDZIAŁU STOWARZYSZENIA INŻY-

NIERÓW I TECHNIKÓW WODNYCH I MELIORACYJNYCH

W TORUNIU ZA WYBITNE ZASŁUGI I DŁUGOLETNIĄ PRACĘ

W STOWARZYSZENIU

S e k r e t a r z: Przewodniczący:

/Inż. Stefan Sęp/

/Inż. T. Wallner/

Toruń, dnia 17 kwietnia 1964 r.

NACZELNA ORGANIZACJA TECHNICZNA
STOWARZYSZENIE INŻYNIERÓW I TECHNIKÓW
WODNYCH I MELIORACYJNYCH
Zarząd Główny

Warszawa, ul. Czackiego 3/5 lub Warszawa 1, skr. poczt. Nr 903

Telefon 27-22-78 - Sekretarz Generalny, Centrala 26-74-51 wewn. 114 - Księgowość 27-38-73, Centrala 26-54-31 wewn. 373 - Organizacyjny 27-38-50.
Konto bankowe: NBP IV OM Warszawa, ul. Karowa 23. Nr konta 1528-9-4337.

Kolega

Inż. Wacław Krywński
Przewodniczący Zarządu Oddziału
SITWM w Toruniu
T o r u Ń
ul. Batorego 38/44

Warszawa, dnia 16.III. 1968 r.

L. dz. WTM - 54.71/463/68 na pismo z dnia 1968 r.

Prezydium Zarządu Głównego Stowarzyszenia oceniając wysoko stronę organizacyjną narady zorganizowanej w Toruniu w dniu 7.II.1968 r. z inicjatywą Podkomisji Mechanizacji Robót Melioracyjnych i Łąkarskich SITWM - składa Szanownemu Koledze gorące podziękowanie za patronat nad jej przebiegiem.

Serdeczne powitanie uczestników przez Kolegę - jako gospodarza naszego Oddziału wprowadziło nastrój prawdziwej, koleżeńskej życzliwości oraz głębokiej troski nad właściwym rozwiązywaniem problemów, związanych z pracami w melioracji.

Z A P R E Z Y D I U M

SEKRETARZ GENERALNY SITWM

/Inż. Stanisław Hausman/

NACZELNA ORGANIZACJA TECHNICZNA
STOWARZYSZENIE WYŻSZEJ UŻYTECZNOŚCI PUBLICZNEJ
STOWARZYSZENIE INŻYNIERÓW I TECHNIKÓW
WODNYCH I MELIORACYJNYCH

Zarząd Główny

Warszawa, ul. Czackiego 3/5 lub Warszawa 1, skr. poczt. Nr 903

Telefon 27-22-78 - Sekretarz Generalny, Centrala 26-74-61 wewn. 114 - Księgowość 27-38-78, Centrala 26-54-31 wewn. 373 - Organizacyjny 27-98-50
Konto bankowe: NBP IV O/M Warszawa, ul. Karowa 20. Nr konta 1551-9-48763.

Kolega

Inż. WACŁAW KRYŃSKI

TORUŃ

Słowackiego 63

Warszawa, dnia 9.I. 1975 r.

L. dz. WM-020/25/75 na pismo z dnia 1975 r.

Uprzejmie komunikujemy, że uchwałą XXII Zjazdu Delegatów
w Białymstoku w dniu 18.XI.1974 r. został SZANOWNEMU KOLEDZE
nadany tytuł

CZŁONKA HONOROWEGO STOWARZYSZENIA INŻYNIERÓW
I TECHNIKÓW WODNYCH I MELIORACYJNYCH

w uznaniu JEGO dotychczasowych zasług dla rozwoju naszego Sto-
warzyszenia.

W imieniu Zarządu Głównego składamy serdeczne gratulacje.
Jednocześnie załączamy Statut SITWM, na podstawie którego /§ 18 p.3
zostaje Szanowny Kolega zwolniony z obowiązku opłacania składek
członkowskich oraz przysługuje MU prawo otrzymywania bezpłatnej
prenumeraty czasopism branż. "Gospodarki wodnej" i "Wiadomości Meli-
oracyjnych i Łąkarskich"

O terminie uroczystego wręczenia legitymacji "Członka Hono-
rowego" powiadomimy Kolegę oddzielnym pismem.

Bylibyśmy wdzięczni za nadesłanie 2-ch fotografii oraz krótkiego opisu, charakteryzującego działalność społeczną Szanownego Kolegi w SITWM jak również w pracy zawodowej - w celu wykorzystania w naszych publikacjach i w Historii Stowarzyszenia.

Za Prezydium

SEKRETARZ GENERALNY
SITWM

PRZEWODNICZĄCY
ZARZĄDU GŁÓWNEGO

/Mgr inż. Jerzy Mazgajski/

/Mgr inż. Zdzisław Smoręda/

Otrzymuje do wiadomości:
Zarząd Oddziału SITWM w Toruniu.....
Redakcja "Gospodarka Wodna" i Wiad. Mel. i Łąk. "

STOWARZYSZENIE INŻYNIERÓW I TECHNIKÓW
WODNYCH I MELIORACYJNYCH

Zarząd Główny

Warszawa - ul. Czackiego 3,5

Tel. bezpośredni 26-22-78 - Sekretarz Generalny; Centrala 26-74 81 wewn. 114 - Księgowość; Centrala 26-54-31 wewn. 373 - Organizacyjny.
Konto bankowe: NBP IV O.M. Warszawa, ul. Karowa 20. Nr konta 1528-9-4337.

Kolega

Warszawa, dniagrudnia..... 196 5 r.

Mgr inż. Wacław KRYŃSKI

Wojewódzkie Zjednoczenie
Przedsiębiorstw Melioracyjnych

T O R U Ń

L. dz. WM-0315/2783/65 pismo z dnia 196 5 r.

Zarząd Główny Stowarzyszenia z okazji przejścia na emeryturę składa Szanownemu Koledze wyrazy podziękowania i słowa uznania za aktywny i twórczy udział w pracy społecznej w ramach SITWM.

Ogrom pracy Szanownego Kolegi i poświęcenie Jego prywatnego czasu dla dobra rozwoju spraw związanych z uprawą użytków zielonych - zostało utrwalone w osiągnięciach Stowarzyszenia i szerokiego aktywu Łąkarzy polskich.

Jednocześnie Zarząd Główny gorąco i serdecznie prosi Szanownego Kolegę o dalszą współpracę i utrzymywanie ze Stowarzyszeniem ścisłego kontaktu poprzez Sekcję Główną Łąkarzy i Torfiarzy w Toruniu.

Z a P r e z y d i u m

Sekretarz Generalny

Przewodniczący
Zarządu Głównego

/Inż. Mel. STANISŁAW HAUSMAN/

/Dr Inż. RYSZARD PAKUŁA/

Ep.

Uwaga: na podstawie § 16 Statutu SITWM zostaje Wielce Szanowny Kolega zwolniony z obowiązku płacenia składek członkowskich.

**TADEUSZ
KORZENIOWSKI**

inż. Tadeusz Korzeniowski

- pierwszy Przewodniczący Zarządu Oddziału w latach 1947-1948,
- nauczyciel przedmiotów zawodowych w Technikum Wodno-Melioracyjnym w Toruniu 1954-1961,
- organizator melioracyjnej pracowni projektowej w Toruniu,
- Dyrektor CBSiPWM w Poznaniu

TADEUSZ
WALLNER

inż. Tadeusz Wallner

Przewodniczący Zarządu Oddziału w latach 1948-49, 1950-1965

członek Zarządu Głównego SITWM w Warszawie w latach 1952-1953 ,

członek Wojewódzkiego Komitetu Porozumiewawczego NOT w Bydgoszczy,

wiceprzewodniczący Komitetu Porozumiewawczego NOT w Toruniu,

Kierownik Działu Techniczno-Produkcyjnego Przedsiębiorstwa Robót Wodno-Melioracyjnych

w Toruniu,

Kierownik 2-letniej Szkoły Wodno-Melioracyjnej w Toruniu,

długoletni Wykładowca w Technikum Wodno-Melioracyjnego w Toruniu,

opiekun Komitetu Opiekuńczego Technikum Wodno-Melioracyjnego w Toruniu.

Dowódca Baonu Saperów w obronie Warszawy 1939 r.

Odznaczony Złotym Krzyżem Zasługi oraz Honorową Złotą Odznaką NOT.

Zmarł 11.12.1965 r., pochowany na cmentarzu przy ul. Gałczyńskiego.

ERAZM
CHOJECKI

inż. Erazm Chojecki

**Dyrektor Rejonowego Przedsiębiorstwa
Melioracyjnego we Włocławku**

**Dyrektor Zjednoczenia Budownictwa
Wodno-Melioracyjnego w Toruniu**

**Przewodniczący Zarządu Oddziału w latach
1974 -1981, 1989 -1993, 2001-2003,**

**Członek Zarządu Głównego SITWM
w latach 1989-1993,**

Vice Wojewoda Toruński 11.02.1985-10.07.1989 r.

Dyrektor Kontraktu Ramadi MD-4 w Iraku 1982 – 1984

**STANISŁAW
KOZŁOWSKI**

mgr inż. Stanisław Kozłowski

**mgr inż. melioracji wodnych - Absolwent SGGW
w Warszawie 1978 r.**

**Kierownik Zespołu Inspektorów Nadzoru
„obiektów osi stopnia” -
stopnia wodnego we Włocławku 1962-1970 r.**

**Kierownik Inspektoratu ODGW w Toruniu
1974 – 1998 r.**

**W środowisku stanowił wzór inżyniera i technika
szczególnie wyczulonego na zachowanie środowiska
przyrodniczego.**

**Jego śmierć była dla wszystkich ogromnym
zaskoczeniem. Dosięgła go na nabrzeżu portowym
w Wenecji w 1998 r., w trakcie wycieczki
zorganizowanej przez oddział SITWM w Toruniu.**

LEON PIASECKI

Inż. Leon Piasecki

**Dyrektor Zjednoczenia Budownictwa
Wodno-Melioracyjnego w Toruniu**

***Członek Zarządu Oddziału
(1965-66) (66-69) (69-71)
(71-74) (74-77) (77-80)***

***Odznaczony
Złota Odznaka SITWM 1968 r
Srebrna Odznaka NOT 1971 r.
Złota Odznaka NOT 1974 r.***

"14 marca 1980 roku. Kilka minut po godz. 11. samolot Ił-62 "Mikołaj Kopernik", powracający z Nowego Jorku do Warszawy, znajdował się o 17 kilometrów od lotniska Okęcie, gdy rozpoczął podchodzenie do lądowania. Rozbił się zaledwie 950 metrów od pasa startowego. Zginęli wszyscy: 10 - osobowa załoga i 77 pasażerów - wśród nich znana piosenkarka Anna Jantar i 22 - osobowa kadra USA w boksie udająca się na zawody..." oraz inż. Leon Piasecki.

**WŁODZIMIERZ
ZAJĄCZKOWSKI**

mgr inż. WODZIMIERZ ZAJĄCZKOWSKI	1944 - 2024
SZKOŁA PODSTAWOWA W GOLUBIU - DOBRZYNIU	1951- 1958
ZWIAZEK HARCERSTWA POLSKIEGO	15.07.1957 r.
ABSOLWENT TECHNIKUM MELIORACJI WODNYCH TORUŃ	1958 - 1963
ABSOLWENT WYDZIAŁU MELIORACJI WODNYCH SGGW WARSZAWA	1968 r.
NAUCZYTEL TECHNIKUM MELIORACJI WODNYCH W TORUNIU	01.09.1969 r.
PRAKTYKA ZAWODOWA DLA UCZNIÓW W NRD	1974 - 1991
V-CE DYREKTOR TECHNIKUM MELIORACJI WODNYCH W TORUNIU	1978 - 1984
CZŁONEK SITWM W TORUNIU	1979 r.
DYREKTOR ZESPOŁU SZKÓŁ ROLNICZYCH TORUŃ	01.03.1984 r.
WYMIANA TURYSTYCZNO – ZAWODOWA Z LYCEE AGRICOLE VENDOM	1987 - 1995
OBRONA SZKOŁY PRZED LIKWIDACJĄ REZYGNACJA ZE STANOWISKA DYREKTORA SZKOŁY	1993 r.
DORADCA MEDOTYCZNY BRWINÓW	1994 - 1997
CZŁONEK KOMISJI PROGRAMOWEJ DLA ZAWODÓW ROLNICZYCH I GOSPODARKI ŻYWNOŚCIOWEJ MINISTERSTWO ROLINICTWA	18.06.1966 r.
ORGANIZACJA OSTATNIEGO WYJAZDU DLA CZŁONKÓW SITWM UKRAINA	2001 r.

Absolwent, nauczyciel, dyrektor Technikum Melioracji Wodnych w Toruniu.

Całe życie zawodowe było związane z Technikum Melioracji Wodnych w Toruniu. Był nauczycielem zawodu dla wielu członków naszego oddziału. Dzięki jego zdolnościom organizacyjnym uczniowie Technikum podczas nauki szkolnej odbywali praktyki zawodowe w NRD, Holandii i Francji. Będąc członkiem SITWM, organizował wyjazdy turystyczno - zawodowe do NRD, Holandii, Francji, Ukrainy.

(...) Rok 1993 w jego działalności zawodowej był szczególnym, bo musiał walczyć aby Zespół Szkół Rolniczych w Toruniu nie zlikwidowano. Urzędnik Zarządu Województwa zapragnął likwidacji szkoły. Jego postawa moralna nie pozwała, aby Technikum nie istniało, a także zawód melioranta by zaginął

W połowie 1993 r. nad szkołą zawisły „czarne chmury”. Dyrektor Wł. Zajączkowski stanął przed kolejnym „być albo nie być” szkoły. Nie wdając się w szczegóły, główną przyczyną dylematu było poszukiwanie przez władze wojewódzkie pomieszczeń dla Studium Medycznego. Rozważano w związku z tym możliwość wykwaterowania szkoły z zajmowanego gmachu i włączenia jej do Zespołu Szkół Rolniczych w Gronowie. 26 sierpnia zapoznano Radę Pedagogiczną z działaniami Wojewody Toruńskiego. Rozpoczęła się batalia o ratowanie szkoły. Wystosowano cały szereg pism do Ministerstwa Rolnictwa, do szkół rolniczych w Polsce, do redakcji toruńskich „Nowości”. Doszło do spotkania z Ministrem Rolnictwa i Wojewodą w Ośrodku Doradztwa Rolniczego w Przysieku.

Mimo pesymistycznego na początku scenariusza, sprawy potoczyły się szczęśliwie i 7 grudnia 1993 roku nauczyciele i uczniowie dowiedzieli się, że odstąpiono od tego pomysłu i nic nie zagraża funkcjonowaniu szkoły.

..... Marian Krych Przewodniczący Komitetu Rodzicielskiego w 1993 r. (...) Komitet Rodzicielski był uzupełnieniem społeczności szkolnej. Uczestniczyliśmy w organizowaniu życia szkoły. Jako przewodniczący byłem też członkiem Komitetu Weryfikacyjnego przy konkursie na dyrektora szkoły. Pamiętnym pozostanie dla mnie jednak 1993 rok. W tym czasie szukano lokum dla Studium Medycznego, które miało zwolnić budynek na rzecz przyszłego Seminarium Duchownego. Trudno tu przytaczać wszystkie etapy bojów. Pozostanie naszej szkoły w gmachu przy ulicy Batorego stało się możliwe tylko dzięki wcześniejszej dalekowzroczności dyr. Przywarskiego. Zadbał on o to, aby teren pod budowę szkoły był zakupiony ze środków resortu rolnictwa. Notarialnie więc działka budowlana, a zarazem inwestycja szkolna stała się własnością tej branży. Ten stan prawny był niepodważalny argumentem dyr. Wł. Zajączkowskiego, który w ocenie Komitetu Rodzicielskiego okazał się wspaniałym taktykiem. W efekcie tej batalii Komitety Rodzicielskie szkół wymusiły na władzach nowego budynku dla Studium Medycznego. Technikum nie tylko nie zmieniło adresu, ale zainicjowało kolejny etap transformacji szkoły, której efektem jest nowy profil kształcenia w dzisiejszym Zespole Szkół Inżynierii Środowiska.

Obrona Szkoły udała się, Włodzimierz Zajączkowski okupił to nabyciem nieuleczalnej choroby. Jeszcze przez parę lat był czynny zawodowo służąc doradztwem m. in. w Ministerstwie Rolnictwa przy określaniu programu dla zawodu melioranta.

W 2000 roku Pani Dyrektor Krystyna Szałkiewicz tak wypowiada się o Włodzimierzu Zajączkowskim.

Pracę zawodową rozpocząłem jako nauczyciel fizyki w 1975 r., w II Liceum Ogólnokształcącym w Toruniu, bezpośrednio po skończeniu studiów. W wyniku likwidacji ww. liceum w 1979 r. zostałem przeniesiona do Technikum Melioracji Wodnych. Od 1984 roku pełniłem funkcję wicedyrektora szkoły. Współpracowałem ze wspaniałym człowiekiem mgr inż. Włodzimierzem Zajączkowski przez 15 lat. W 1994 roku pan Włodzimierz Zajączkowski zrezygnował z funkcji dyrektora szkoły(....)

Z wielkim smutkiem 23 listopada 2004 roku przyjęliśmy wiadomość o śmierci pana Włodzimierza Zajączkowskiego. Był to człowiek, który większość swojego życia związał z naszą szkołą - najpierw jako jej uczeń, potem pracujący w niej nauczyciel, potem dyrektor szkoły walczący o jej utrzymanie wówczas, gdy padały pomysły jej przeniesienia, wreszcie znowu nauczyciel, doradca metodyczny, życzliwy uczniom i kolegom. Wiedzieliśmy o jego chorobie, widzieliśmy, jak wiele wysiłku kosztowała Go walka z nią, podziwialiśmy jego upór i Jego zaangażowanie w sprawy szkoły aż do końca.....

Pożegnaliśmy pana Zajączkowskiego 26 listopada 2004 roku na cmentarzu przy ulicy Gałczyńskiego - jego podwładni, koledzy, uczniowie, wychowankowie. I wszyscy mieliśmy wrażenie, że oto znowu w historii naszej szkoły zamyka się etap, odchodzi bezpowrotnie jakaś jej część. I tylko ludzka pamięć pozostaje.....

Na podstawie zarządzenia nr 31/2009 z dnia 21 maja 2009 r. przyznaje

Panu Włodzimierzowi Zajączkowskiemu

Medal Marszałka Województwa Kujawsko-Pomorskiego

„Unitas Durat Palatinatus Cuiaviano-Pomeraniensis”

w uznaniu zasług na rzecz

Województwa Kujawsko-Pomorskiego

i jego mieszkańców

Marszałek Województwa Kujawsko-Pomorskiego

Piotr Całbecki

Toruń, dnia 22 kwietnia 2022 r.